

Zaterdag 5 januari. We hadden het in Puntas Calnegra wel gezien en alles wat vol moest zijn was vol, alles wat geleegd moest worden was geleegd dus weer een sprongetje verder. Omdat we geen toeweg wilden rijden werd de afstand wel wat groter maar ook wel erg indrukwekkend. Via heel goed bereidbare wegen door het bergachtig binnenland dat ons tot ruim 500 meter hoogte voerde. Hoe mooi en indrukwekkend dit was is niet te beschrijven. Wij hebben er erg van genoten!

De met coördinaten gevoerde navi leverde ons deze keer feilloos af bij een vrije camperplaats dat we al snel een stukje paradijs op aarde noemde. Een intieme baai in de grillige rotskust. Er stonden meerdere campers, lekker voor het veiligheidsgevoel, maar ongeordend. Zonovergoten en een mooi stukje strand, wat wens je nog meer!

Na de brunch en een babbel met Friese burens gingen we enthousiast aan de wandel. Het was klauteren en afdalen, van de ene baai naar de andere.

We wandelden door tot **Aguila-stad** en hoopten daar een flappentap te vinden. Niet dus, maar het was nog niet heel erg nodig. Na de wandeling

langs de jachthaven en de boulevard gingen we weer op de deels ruige paden terug naar de camper, echter niet nadat we ook een stuk op blote kakkies door de vloedlijn waren gelopen. Heerlijk!

We waren wel een beetje dom want ipv onze echte wandelstappers waren we op blote voeten in de plastic glocks aan de kuier en hadden er toch een stevige 12 km in het ruige terrein opzitten.

Na gedane arbeid was het goed rusten. Alfredo op z'n Spaans en Els met haar e-reader in de zon.

We waren er in de loop van de avond nog niet uit of we hier nog een dag zouden blijven plakken. Dat zou dan weer wandelen worden want het was niet een voor ons prettig voelend fietsgebied. Een goede nachtrust zou het antwoord geven.....

Zondag 6 januari. De inderdaad goede nachtrust had als resultaat dat we nog een dag zouden blijven.

De dag begon met indrukwekkend morgenrood voorafgaand aan een prachtige zonsopgang. Meteen, toen de zon boven de einder kwam vloog de temperatuur omhoog en het was al spoedig 20 graden. Na het ontbijt gingen de wandelschoenen aan en gingen we de andere kant op om daar de boel te verkennen. Achter iedere klim verscheen er weer een baai en bij iedere baai stonden campers. Opvallend hoeveel verschillende soorten gesteente er op relatief korte afstand te zien waren. Het achterland was een perfect decor voor cowboy en indianenfilms. We zouden niet verbaasd zijn geweest als er Winnetou-achtige verschijningen over de heuvels waren gekomen. Deze wandeling waren we iets bescheidener dan de vorige en na 2 uurtjes waren we terug bij de camper. Hier werd de tijd doorgebracht met praten bij verschillende camperburens. Het was een echte mix: Nederlanders, Britten, Duitsers, Fransen, Tsjechen en zelfs Spanjaarden deelden de plek met ons. Els ging aan het strand zitten lezen terwijl Fred wat kleine klusjes in en aan de camper opknapt.

We zouden eraan gewend moeten zijn maar waren toch weer verbaasd hoe snel de temperatuur zakte als de zon achter de bergen dook. Ook was het kort daarna stikdonker. We gingen nog even op visite bij Duitse burens waar we probeerden weer wat wijsheid te halen over gas en gasflessen, over propaan en/of LPG.

In verenigd Europa heeft vrijwel ieder land andere aansluitingsystemen voor gasflessen.

We hopen het nog even vol te houden met onze 'Nederlandse' fles maar moeten misschien toch aan een Spaanse met een geheel ander systeem. En om het dus makkelijk te maken: Portugal wijkt ook weer af.

De tijd zal het leren hoe hier mee om te gaan. Wel staat al redelijk vast dat we, als we weer thuis zijn, één fles (van de twee) vervangen wordt door een na te vullen LPG-fles.

Hoewel de plaats erg leuk was besloten we de volgende dag verder te rijden 40 km verderop naar een plaats waar ook WiFi-internet beschikbaar zou zijn. Weer mail checken en kijken naar het banksaldo.....

Maandag 7 januari. Het beoogde doel, **Villacaros**, werd na zo'n 25 a 30 km bereikt. Het was weer een plek aan het strand bij een klein stadje. Niet heel erg indrukwekkend en.....: Niet het beloofde internet.

We kochten bij een naar schatting ruim 90-jarige dame voor 65 cent een brood. Nadat we dit weggewerkt hadden besloten we weer eens te gaan fietsen want dat was toch vrij lang geleden. Vlak bij het strand lag een mooi fietspad maar dit hield na een paar kilometer abrupt op. Het viel ons al een paar dagen op dat in dit gedeelte van de Costa del Sol de crisis keihard heeft toegeslagen. Veel in opzet mooie woonparken die gedeeltelijk nog in de steigers stonden en waar de bouw al lang stil lag. Idem dito met het wegennet: Mooi aangelegde boulevards die in het niets eindigde. Winkelcentra, recente bouw, die grotendeels leeg stonden.

We besloten ons hierdoor maar niet te veel te laten deprimeren en volop te genieten van de nog steeds mooie en grillige kust. Het viel ons op dat het strandgebied nabij de stad Vera het blotebillenparadijs was, overal bungalowcomplexen met vermelding van FKK of Naturism. Overigens maar één paar blote billen gezien want het was kennelijk te koud voor de blootlopers. De lafaards!

Het was wel af en toe wat schrikken van de rommel op strand maar dat kan het gevolg zijn van de storm die enige dagen geleden gewoed had. Na de fietstocht werd de verdere dag doorgebracht met wat keutelen rond de camper. Fred ontdekte nog een mooie dooie krab op het strand.

Het inmiddels met plukjes vergaarde info-materiaal over camperplekken werd geraadpleegd en we besloten de volgende dag 25 km verderop te gaan omdat volgens de atlas daar een wat grotere stad zou zijn. We hoopten daar een Spaanse gasfles aan te kunnen schaffen en voedsel te vergaren.

Dinsdag 8 januari. Dit werd een niet zo bijzondere dag want Els werd 60 jaar. Géén ontbijt op bed want we hadden geen brood. We waren redelijk vroeg op pad naar **Mojacar**, de geplande standplaats.

Inderdaad, dit was een grotere plaats met een behoorlijk winkelaanbod. Het vrije camperstrand lag iets buiten de kern. Na een korte verkenning en de constatering dat de verlichting van de fietsendrager het niet naar behoren deed zijn we opzoek gegaan naar een gasfles. Dat gaat zomaar niet! Je kan ruilen maar dan moet je een Spaanse fles hebben en die kan je alleen maar kopen met een soort contract begrepen we uit de minimale Engelse uitleg bij twee gasverkooppunten. Het aanvullen van voedsel was succesvoller want er lag een grote Mercadona supermarkt. Ook vonden we een flappentap die wel bereid was ons cash te verstrekken. Terug bij de camper en na de brunch ging Fred het lampenprobleem oplossen en toen dit weer brandde en knipperde gingen de wandelschoenen aan.

Er lag een uitdagend wandelpad, half in de steile helling. Tijdens deze wandeling ontdekten we een andere 'camperplek' waar al enkele campers stonden en waar bovendien gelegenheid was om de cassette te legen en schoon water te pakken. Er lag een restaurantje bij waar baas Antonio dit toestond. Dit werd ons verteld door een al langer daar staande camperaar. Okee, niet lang getwijfeld en via dezelfde mooie wandelweg terug om de camper op te halen en te verkassen. We wolden, vanwege Els' verjaardag in het restaurantje gaan eten maar de keuken was om 16.00 uur gesloten. Jammer, want we hadden het ook een leuk gebaar gevonden tegenover Antonio.

Er werd hier en daar wat gebabbeld en geprobeerd meer informatie in te winnen over Spaanse gasflessen. We kregen volop advies, alleen werd het er niet echt veel duidelijker op vanwege nogal tegenstrijdige beweringen. Wel leuk dat iedereen zich ijverde om te helpen.

Een beetje shocking om te zien was een verzameling vogels, Fred dacht patrijzen te herkennen, die in heel krappe kooitjes waren gehuisvest. Mevrouw Thieme van de Dierenpartij zou zich hier erg boos over gemaakt hebben! (Wij trouwens ook wel een beetje....)

Maar 'sLands Wijs, 'sLands Eer bedachten we en keken zwijgend toe.

Woensdag 9 januari. Na een aangename nachtrust (toen Antonio rond tien uur 's avonds het aggregaat had uitgezet) werd er voor ons doen vrij vroeg ontbeten want we wilden een bewegwijzerde wandeling door de bergen gaan maken. Een stevige klim, deze werd beloond met prachtige vergezichten. We kregen een leuk uitzicht op de camperplek.

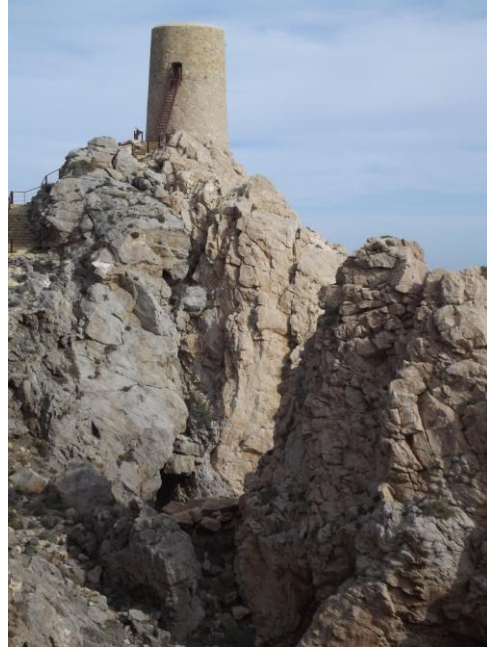

Op het hoogste punt stond een observatorium, dit was een soort houten vogelkijkhut. Van hieruit hadden we mooi zicht op een riante villa op een sublieme plaats die daar gebouwd was in opdracht van Meneer Ferrero, bekend van allerhande luxe bonbons en snoeperijen. Hij rust nu in vrede wist men ons te vertellen. Bij de villa was een landingsplaats voor een helioper want men was kennelijk wel op comfort gesteld.

We zaten er nog maar net toen er een Duits camper-echtpaar aan kwam wandelen waarmee we vrij lang hebben zitten praten totdat er nog twee mannen kwamen, eveneens van de camperplaats.

We besloten via de andere steile en best wel spannende weg terug te gaan. De enorme variatie in kleuren, vormen en soorten gesteente was ook tijdens deze wandeling indrukwekkend, evenals de begroeiing. Alsof we door een uitgestrekte kruidentuin liepen.

Weer terug bij de camper werd besloten dat we de volgende dag weer verder zouden trekken waarbij we zouden uitkijken naar een Carrefour supermarkt vanwege een gunstige internetoplossing en eventuele rommelmarkten omdat daar kennelijk vaker gasflessen aangeboden worden die dan simpel omgeruild kunnen worden. Dan nog een speciale aansluiting voor zo'n gasfles maar die schijnt iedere ijzerzaak wel te hebben. Het zou een langere rit worden, rond 110 km, om in de nabijheid van de grotere stad Almeria te komen waar we vorenomschrevene hoopten te vinden.